

"CU BUCURIA ÎN SUFLET"

Proza lui Ovidiu Dunăreanu își trage sevele dintr-un spațiu arhetipal. Viziunea autorului, foarte omogenă chiar din primul volum (**CU BUCURIA ÎN SUFLET**. Editura LEDA, 1995), se constituie pe temeiul unei sensibilități de tip voiculescian, cu deschidere spre eres, legendă, fantastic. Fie că pornește din prezentul rural, fie că se plasează în cetatea modernă, istoria epică se adâncește, scormonitor, în substraturile memoriei colective și reface tiparele unei lumi străvechi. Fiecare povestire a lui Ovidiu Dunăreanu e o anamneză. Aici, în matricea amintirii, scriitorul descoperă fascinat chipul mitic al Dobrogei: un spațiu miraculat, "o țară blândă și binecuvântată, croită după un canon dumnezeiesc". O creație a fluviului și a mării, între care se leagă stepele dogorâtoare, abia respirând în explozia solară a fiecărei veri.

CU BUCURIA ÎN SUFLET e legământul scris al autorului cu pământul dobrogean ca priveliște ancestrală. Călător între Ostrovul natal și nordul ținutului, scriitorul e un monograf; el alătură, neculcian, mărturiile apocrife și documetul, geografia reală și topografia afectivă pentru a ne convinge că locurile sunt vii, iar oamenii - întruparea energiilor lor latente. Cu o sensibilitate descriptivă veritabilă. Ovidiu Dunăreanu creează tablourile unei lumi eterne: Pădurea Morții dintre Esichioi și Almalău, Lacul fetelor-lebede, grota haiducilor din marginea pădurii de la Dumbrăveni, târgul de vară de la Hârșova, "corabia împietrită într-o dureroasă așteptare" care e Heracleea, sălbatica priveliște de la Cheile Dobrogei. Pescari și vânători dezleagă ori adâncesc, prin istoriile lor cu tâlc, tainele locurilor. Ca în vremea lui Sadoveanu, aceștia nu sunt doar practicanții unor îndeletniciri de când lumea, ci martorii devenirii acestei lumi, iar întâlnirea cu ei, calea reintrării într-o zonă a coincidenței dintre sacru și profan.

Este limpede că epicureismul prozei sale ni-l descoperă pe Ovidiu Dunăreanu ca pe un aed doritor să ne strecoare "bucuria în suflet". Cum va evolua arta sa, născută matură, rămâne de văzut. Poate o frescă a sudului dobrogean, în genul revenirilor concentrice ale lui Fănuș Neagu la matricea brăileană? În orice caz, autorului îi va fi greu să iasă din ipostaza aceasta de rapsod paseist care pare-se că-i este cea mai potrivă.